DISSSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PHRENICULA INFANTUM.

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
PHRENICULA INFANTUM;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,
D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.
ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON
Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,
Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

JOANNES B. BOTT,
AMERICANUS.

Ad diem 24 Junii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCII, ACADEMIÆ
TYPOGRAPHI.

1800.

The fond parent, like

'The gentle CYCLAMEN *, with dewy eye
'Breathes o'er her lifelefs babe the parting figh;
'And bending low to earth, with pious hands,
'Inhumes her dear departed in the fands.
"Sweet NURSLING! withering in thy tender hour,
"O fleep," fhe cries, "and rife a fairer flow'r."

BOTAN. GARD.

* The Cyclamen is a plant that buries its feed in the earth, from whence others fpring, which are thought to receive nourifhment from the parent root, as they are faid not to be made to grow in any other fituation.

JOANNI SHORE, M. D.

VIRGINIENSI;

THOMÆ HADAWAY,

SCOTO;

NECNON

JACOBO S. GILLIAM, M. D.

VIRGINIENSI;

AMICIS SEMPER COLENDIS:

HASCE STUDIORUM PRIMITIAS

AMICITIÆ AC OBSERVANTIÆ

TESTIMONIUM

D. D. CQUE.

JOANNES B. BOTT.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

PHRENICULA INFANTUM.

JOANNE B. BOTT, Auctore.

AFFECTIONEM, quam penſi hujus academici argumentum ſelegi, e ſanguinis congeſtu, cerebrique vaſorum inflammatione pendere, res medicis hodiernis ſatis nota eſt. Cùmque animum ad aliam rem, de cujus veritate inter omnes jam conſtat, ingentem, nimirum, ſanguinis modum, in caput ob fabricam primæ ætatulæ propriam, diffundi, eandemque ferè humoris vitalis diſtributionem, progrediente

ætate, pulmonem, pelvimque, verſus fieri, attendimus; harum partium viſcera, tempore quodque ſuo, morbis ſui propriis plùs minùſve affectum iri, prout cauſæ remotæ conſpirant, expectare fas eſt.

Hæc præfatus, ad morbi definitionem a Culleno traditam, et poſtea a Gregorio auctam et emendatam, devenimus.

" Apoplexia (Hydrocephalica) paulatim ad-
" oriens; infantes et impuberes plerumque,
" primum laſſitudine, febricula, et dolore capi-
" tis; dein pulſu tardiore, tandem frequen-
" tiore; pupillæ dilatatione et ſomnolentiâ affi-
" ciens."

Hac Profeſſorum clariſſimorum definitione fructus, obſervationibuſque clariſſimi Rush prolucentibus, infantum *Phreniculam*, libelli mei titulum, apoplexiæ hydrocephalicæ, nomine Culleniano, ſubſtituendi copia mihi detur; aliamque definitionem, quæ ad meam de mali naturâ ſententiam magìs quadrat, ſubjicere fas ſit.

Phrenicula

Phrenicula paulatim adoriens infantes et impuberes plerumque, nonnunquam, ſed rarò, puberes, et adhuc rarius ætate provectos, primùm laſſitudine, ſæpe vomitu, capitis dolore, et pulſu ſenſim accelerato, dein tardiore et abnormi, tandem frequentiore ſed æquali; pupillæ dilatatione et ſomnolentiâ afficiens.

Auctores, quos inter hanc diſputationem conſcribendam conſului, ſunt viri clari, Whytt, qui morbum primus accuratè deſcripſit, Fothergill, Quin, et Ruſh: Multa quoque Præceptoribus meis Monroni, qui præclaram de cerebri affectionibus opus in lucem nuper edidit, et Gregorio accepta refero.

HISTORIA.

Vestigia clari Whytt prementes, morbum in tria ſtadia dividimus. Æger, ineunte malo, ſomniculoſus, languidus, ignavuſque plerumque fit: non habet, quo ſe oblectet; ſolitis ludis et

oblectamentis nihil ferè, aut modicè, tangitur; nullâ cibi appetentiâ ducitur; animus est plerumque demissus; interdum verò hilarulus existit. Nausea, aliquando in vomitionem desitura, sæpe adest; cutis, flexo in vesperam die, aret; capitis dolor plùs minùsve gravis, sincipitis plerumque, interdum verticis sedem, parte cerebri maximè affecta, figens, misellum angit: Capitis pars maximè dolens in ejusdem corporis lateris humerum sæpe inclinat: dolori capitis intermittenti cervicis, artuumque angores interveniunt, illi vicissim cessuri: harum partium dolores alternè ingravescentes et remittentes prælia diu miscent.

Æger autem interdum, ut Petit notat, faciei orisque motiunculis, quæ etiam in distentionis nervorum impetum abeunt, primùm afficitur. Consimile exemplum vidisse mihi contigit: æger quidem aliquandiu post epilepsiæ accessum ante ægrotabat, quàm indicia infantum Phreniculæ manifesta apparuere: æger, decem diebus lapsis, vi morbi dirâ raptus est.

Capitis

Capitis dolor et vomitus vices ſæpe alternant: appetentia magìs magìsque imminuitur; lingua modò inſigniter munda, modò albida exiſtit: oculi lucem jam refugiunt; æger doloris magnitudine lugubrè ejulat; parum dormit; ſopitus dentem dente fatigat, nares ſcalpit, et ſæpe e ſomno cum clamore trepidus exſilit.

Alvus ferè ſemper pertinaciùs adſtricta eſt; interdum verò ſecùs eſt; hîc vermina adſunt.

Arteriarum pulſus, morbo ineunte, nihil plerumque mutatus eſt; quamvis accuratus Whytt mecum de hâc re planè diſſentiat, at propriâ tamen experientiâ, quæ, quàm parva ſit, lubens fateor, eductus, in ſententiâ allatâ, donec rem aliter ſe habere probatum fuerit, perſtem neceſſe eſt.

Paucis poſt diebus indicia, quibus inſignitur morbi progreſſus, ſuperveniunt: viſus multùm afficitur; oculorum, modò unius, modò binorum, axes diſtorti ad naſum plerumque vergunt: pupillæ, illa præſertim iridis feneſtra parti dolenti propior, præter naturam amplian-

tur;

tur; vomitio conſtantiùs urget; capitis dolor paulatim ingraveſcens in delirium, præſertim ætate provectioribus, abit; cunctaque pyrexiæ, ſub noctem indies acerbatæ, indicia miſeriæ accedunt; facies, modò una, modò utraque gena, rubore ſuffunditur: diverſæ corporis partes ſudore, qui nullam ægritudinis levationem affert, ſubinde madent. Hoc ferè tempore ſanguis ex uno biniſve naribus, nullo indè levamine ſenſo, profunditur; arteriæ celerius jam micant, ſpirituſque, pro ratâ, citius meat: omnibus ſignis ingraveſcentibus alia ſuperveniunt, quæ nos ducunt ad

Secundum Valetudinis Stadium. Hoc, ubi arteriarum ictus, antea celerrimi, præter naturam tardi, inæquales, et intermittentes, fiunt, incipere dicitur: quò tardius arteriæ micant, eò inæqualitates jam dictæ inſigniores ſunt: cutis autem calor, res notatu digna, minimè minuitur: at æger tamen capitis dolore pariter cruciari non videtur; veternus irrequietæ conditioni obrepit, nec æger,

ut

ut antea, territus e ſomno exſilit; uno, biniſve oculis ſemiapertis, aut ferè clauſis, jacet; oculorum diſtortio et pupillarum, quæ, luce admotâ, ne minimè quidem afficiuntur, amplificatio, plurimùm augentur.

Vomitio jam ceſſat; cibuſque oblatus avidè plerumque glutitur; res tamen omnino secùs interdum exiſtit. Alvi durities jam maxima eſt; anima quibuſdam fœtet; hoc autem minimè perpetuum eſt: Urina in nullo morbi ſtadio ſibi conſtat; modò fœcula albida, modò nil, ſubſidit.

Whytt ægrum hoc morbi ſtadio graviter ejulare notat: oculorum axes ſtraboni tempora verſus diſtorquentur; nonnulli viſum duplicem queruntur, et hoc mali ſtadio ferè exeunte, deliri atque efferati exclamant. Vermes, reſve vermibus liquatis haud abſimiles, ab ægro aliquando egeruntur.

Signa, hoc mali ſtadio, interdum remittunt: hoc autem ſolatium fallax atque fugax eſt: eadem enim citò recrudeſcentia, æger, ut antea,

gemibundus

gemibundus conqueritur: aliam tandem arteriarum percuſſus ſubeunt mutationem, quæ

Tertium Stadium inchoatum indicat; pulſus enim antea præter naturam tardi, et non ſolùm intervallo, ſed etiam vi, inæquales, æquales et inſigniter crebri fiunt; ea eſt nunc velocitas, ut interdum vix, ac ne vix quidem, numerari queant: ſpirandi difficultas, unius minuti primi, aut amplius, intervallo inſpirationem inter et expirationem exiſtente, ſimul adeſt; hæc autem illam ſtatim excipit.

Palpebræ, una primò, dein altera, nervorum reſolutione afficiuntur: iridum feneſtræ, luce etiam vividâ admotâ, non contrahuntur. Hoc autem perpetuum non eſt; nam interdum, notante Whytt, naturaliter ſe contrahunt; ſtimuloque, ſpiritu, nimirum, volatili oleoſo, vel etiam luce, palpebris diductis, admoto, aliquandiu ampliatæ perſtant.

Æger, ſi non antea ſomniculoſus fuerat, veterno jam afficitur; excitatuſque parum cohærentia

rentia forſan loquitur; torpiduſque in priorem conditionem relabitur.

Arteriarum micantium velocitas, interdum ante, plerumque poſt, veternum, accedit: hic quidem morbi ferè inchoati comes nonnunquam eſt; et ad finem uſque perſtat. Oculi rubore aliquando, quaſi inflammati, ſuffunduntur; nec vident. Æger manus capiti ſæpe admovet; et non raró faciei, crurum, cæterique corporis, nervorum diſtentione, tendinumque ſubſultu, afficitur: pugnus ita comprimitur, ut digiti ægre diducantur; ſtercus et urina invitè dejiciuntur: incandeſcit ore rubor ſæpius; ſed brevi manet, pallori mortis prænuncio ceſſurus; totum ferè corpus maculis rubris, puſtuliſque variatur; fatiſcit gludiendi vis, nervorumque diſtentio ſcenam lugubrem claudit.

Totum corpus, brachia pectuſque imprimis, purpurâ ſaturiore poſt mortem tinguntur; corporis, artuumque præſertim inferiorum, ca-

lorem aliquandiu poſt artus ſuperiores refrigeratos perſtitiſſe vidi.

Omnia autem ſigna ſupra memorata in omnibus ægris minimè apparent. Burſerius * et Celſus † vocem quibuſdam ægris fatiſcere nos certiores faciunt; quod ipſe ſemel obſervavi. Ruſh ‡ auditûs exemplum ſolito acutioris narrat. "The hearing," inquit ille, "was uncommonly acute, ſo much ſo, that the "ſparks of a hiccory fire produced great pain "and ſtartings, threatening convulſions." Exemplum hujus prorſus contrarium vidiſſe mihi contigit: æger, quod narratione haud indignum videatur, ſanguine, incisâ unâ alterâve capitis raſi venâ, inſigniter turgidâ, copiosè detracto, ad ſtrepitum fortuitum repentino motu, quod miratus ſum, trepidavit: res, experimento iterato, pariter denuo ceſſit. Surditatem

hîc

* Inſtit. Pract. vol. 3. p. 44.

† Lib. 4. chap. 2.

‡ Med. Inquir. vol. 2. p. 209.

hîc ſanguinis accumulatione pependiſſe, ejuſque detractione ſublatam fuiſſe, veriſimile mihi videtur.

Ictus arteriarum præter naturam tardi, et inæquales, capitis, artuumque dolores, et nauſea etiam, quibuſdam defuiſſe feruntur: narrantur etiam pupillarum minimè ampliatarum exempla: alii denique hoc malo laborantes ſtrabones haud evaſerunt.

Morbus intermiſſionibus tempore ſatis certo et definito intervenientibus interdum inſignitur; inde clinici eandem febrem intermittentem rati, cinchonæ officinalis corticem perperam dederunt.

Hydrophobiæ ſigna mali comites nonnunquam ſunt; aliquando alterius lateris corporis nervorum reſolutio ſupervenit. Tempus quod morbus durat minimè definitur. Æger modò diebus plùs minùs decem rapitur; modò, ut Gregorius et Monro nobis confirmant, morbum in ſpatium trimeſtre, aut etiam quadrimeſtre, producitur.

PHENOMENA CADAVERUM INCISIONE INVENTA.

In omni ferè exemplo cerebri, piæ matris vasa, imprimis, sanguine, speciminis factitii instar, insigniter turgida comperta erant. Ventriculi modò unus tantùm, modò omnes aquæ aliquando pellucidæ, interdum flavidæ, nonnunquam purpureæ, plùs minùsve habebant. Quamvis aditus inter omnes ventriculos pateant, major tamen aquæ copia in uno quàm in cæteris nonnunquam reperta est. Quantitas in aliis exemplis inventa alia est, ab uncia ad libram usque vel ampliùs variata: in quibusdam autem exemplis nulla aquæ effusio, ut Gregorius notavit, reperta fuit: in hujusmodi exemplis cerebri vasa sanguine congesto mirum in modum turgebant.

Aqua rarò inter cerebri tunicas inventa est. Humor in ventriculis repertus calore non co-

gitur;

cogitur; acidis, autem, ob glutinis pauxillum quod habet, additis, facilè, MONRO teste, concrescit.

Cerebri tumores mole varii, insolita duræ matris crassitudo, compluresque ejus et piæ matris adhesiones inter se, cadaverum incisione sæpe inventi fuerunt: mesenterii glandulæ quibusdam tumidæ atque induratæ fuerunt: hinc malum origine strumosâ natum nonnullis persuasum est. Plexus choroides, hydatidibus sparsus, præter naturam durus interdum apparuit: potestne hinc jure colligi glandulas cerebri proprias existere? Glandula etiam pituitaria pariter affecta plùs simplice vice reperta est.

Magna denique cerebri portio sæpe desiderata est: Damnum absorptioni tribuitur: hanc sententiam MONRO in suo de cerebro et nervis opere perbellè tuetur.

CAUSÆ.

CAUSÆ.

Phreniculæ infantum multæ quidem causæ existunt. His omnia quæ sanguinis congestum, nimiamque distributionem cerebrum versus, faciunt, jure annumerantur. Hujusmodi noxæ cerebrum rectà vel non rectà incitant: quæ directè agunt, eæ sunt vis externa capiti aliquà illata; sive lapsu, ictu, aliove casu, fiat. Hoc genus infortunia pueris inter ludendum non rarò eveniunt. Inepta denique infantes in cunis jactandi consuetudo, quæ ferè passim invalescit, et vagitus vehementior nimiam sanguinis distributionem, caput versus faciendo, causa cerebri inflammationi et laticis in ventriculos effusioni efficiendis, idonea mihi videtur.

Causas morbi indirectas in *prædisponentes* et *excitantes* distribuimus. Quod ad illas attinet; literis multa mandantur, quæ malum vitio hæreditario

reditario interdum oriri verisimile reddunt: hoc autem vehementer dubito. At minimè tamen diffitemur, quin plurimæ res fidem facere videantur, liberos vegetos, vividaque vi animi præditos, quibus venæ, præsertim in temporum, frontis, collique cute solito tenuiore tralucent, oculique bovilli et lucidi, parvisque pupillis fenestrati sunt, malo, præ cæteris, opportuniores existere. Si ita sit, malum ideo nasci puto, quod ista corporis temperatura, quippe præter naturam mobilis, rebus externis maximè facillimèque afficitur, et morbo, causis excitantibus admotis, necessariè corripiatur. Istiusmodi igitur pueri, nullam aliam ob causam, in hanc cerebri affectionem cæteris procliviores existere facilè crediderim. Non desunt quidam qui strumam proclivitatem in eundem dare opinantur: hoc autem inde provenire videtur, quod pueri, quales supra descripsimus, scrofulæ maximè patent: porrò mali, hâc etiam proclivitate adjuvante, sine causarum excitantium viribus, occasio raro foret, cerebrum

brum multò minùs, ineunte, quàm progrediente aut provectâ ætate, preſſu, aliiſve ſtimulis affici admodum veriſimile videtur. Si res aliter ſe haberet, pars naſcentium longè major arctâ cerebri compreſſione interirent neceſſe foret. Porrò imperfecta cranii oſſium conditio, quam natura, quæ in omnibus ſapit, huic ætatulae dedit, ſanguinis intra calvariam congeſtui, effectibuſque a nimiâ ſanguinis diſtributione, illuc ſapienter factâ, orituris mirè occurrit. Alia cranii puerilis conditio, *bregma*, putà, maturiùs clauſum, pueris, praeſertim natura mobilioribus, morbum facilè movere ſolet.

Causæ Excitantes. His cerebri vaſorum laxitas et debilitas, quae faciunt, ut vaſculorum oſcula humorem copioſiùs in cerebri ventriculos effundant, quàm a venis bibulis abſorbetur, plerumque annumerantur. Haec autem cauſa minimè veriſimilis mihi videtur; nam ſi illa cerebri cachexia adeſſet; praevia congeſtûs et inflammationis indicia, quae inter

primas

primas cujuſque exempli indices prodeunt, ſemper deeſſent oporteret. Talem quidem cerebri conditionem aquæ effuſioni anſam præbere minimè negare vellem; hîc, autem, ſigna a ſolitis longè alia, humoremque effuſum non modò ventriculis, ſed etiam in omni cerebri, cæterique corporis, parte, inventum iri, affirmare auſim.

Scirrhus, ſanguinis curſum per cerebri vaſa prohibendo, morbum, de quo agitur, concitare fertur: hujuſmodi quidem vitia prægreſſa phreniculam infantum movere poſſunt: cauſa autem effectuſne inflammationis ſint, nondum inter medicos conſtat.

Cerebri quidem pariter ac pulmonis inflammationem, in ſcirrhum aut tubercula abire facilè adducor ut credam: neminemque iſtiuſmodi vitia a pulmonis inflammatione haud raro naſci negaturum arbitramur.

Saunders * experimentum narrat, unde tu-

 bercula

* Saunders on the Liver.

bercula ex materiâ quâvis, nimiâ arteriarum actione, in telam *cellulosam* effusâ, et nucleis gignendis idoneâ, oriri posse probatur. Hydrargyri quantitas in canis venam injecta febrem, biduo lapso, accendit, quod ex tussi, arteriarum micantium duritiâ et insolitâ frequentiâ, spirandique difficultate manifestò patuit; signa ad mortem usque ingravescebant. Cadavere inciso, tubercula, quorum alia pus, alia verò adhuc firma, metalli globulos medios habebant, in pulmonis substantia reperta sunt. Nonne hinc colligere fas est, tubercula in cerebro pariter formari posse, si modò arteriarum ejus actio ità mutetur, seu intendatur, ut vasculorum exhalantium oscula materiam aliquam nucleis formandis aptam, venisque bibulis haud resorbendam, in textus spongiosi cellulas effundat? Tumores igitur in phrenicula infantum mortuorum cerebris repertos, haud rariùs morbi effectum quam causam extitisse, verisimile mihi videtur.

Corporis debilitas, morbis prægressis orta,

proclivitatem

proclivitatem in phreniculam infantum ideo dare poteſt, quod cerebri vaſa præ debilitate, ſanguinis congeſtui plùs pateant, minùſque ad ejus circuitum ritè abſolvendum valeant.

Phrenicula infantum, complurium aliorum malorum, febris, nimirum, intermittentis, remittentis, continuæ, rheumatiſmi, phthiſeos, catarrhi, vermiumque, (harum quidem longè ſæpius forſan quàm a medicis creditur), effectus eſt. Pyrexiæ etiam imperitè curatæ, quæ ex cute eruptionem faciunt, morbum facilè movent: his accenſeri ſolent febres, cholica, paralyſis, atra bilis, dyſenteria, dentitio, inſolatio, ſcrofula, eruptiones ſuper cutem, ulceraque vetuſta ſubitò repreſſa aut ſanata. Complures autem phreniculæ infantum cauſas excitantes vulgò prolatas imaginationi præſtigiatrici ſolùm inniti Profeſſor Gregorius jure aſſerit. Nec ſtabiliore fundamento ſuffulcitur eorum opinio, qui malum iſchuriâ naſci poſuerunt.

Causam Proximam quod attinet; ſi quæ ſu-

pra posuimus, ea rebus veris consentanea sint; malum cerebri inflammatione proximè pendere, manifestum est. Cum autem de proximâ inflammationis causâ nondum satis constat; eam, Dris Quin vestigia premens, sanguinis in cerebri vasis congestum, inflammationi, et aquæ effusioni plerumque, gignendis idoneum voco.

Nulla est quidem medecinæ pars, quæ acriores medicis lites movit, quam lubrica causarum proximarum doctrina, quæ adeo manca et imperfecta est, ut animo veris philosophandi principiis vel levitèr imbuto nauseam necessariè faciat. Mihi igitur ignoscendum spero, qui huic argumenti parti diutius immorari operæ pretium non ducam.

DIAGNOSIS.

Matura morbi, quippe primo tantum, aut ineunte secundo, stadio medicabilis, diagnosis maximi

ximi res eſt momenti; ni hoc enim fiat, medendi ſpes in anguſto eſt. In primo quidem ſtadio ea eſt indiciorum inconſtantia et mutabilitas, ut malum, Protei inſtar, difficillimè dignoſcatur; inchoato autem ſecundo, nulla plerumque re a cæteris internoſci poteſt. Ubi arteriæ præter naturam tardæ et inequales micant, ſitis ſimul adeſt, febricula accenditur, et unà cum his inſomnia, oculorum diſtortio, delirium, ejulatio, viſuſque duplex, primi ſtadii notas excipiunt, aquæ in ventriculos effuſio teſtante clariſſimo Whytt, vehementer ſuſpicanda eſt. Si malum autem non antè dignoſcatur, quàm hæc indicia ſuperveniunt, rem, quoad curationem, perinde ſe habere, ac ſi mali natura nos penitus lateret, contendimus: morbus enim eatenus progreſſus exitium ſemper affert.

Si morbi ineuntis ſigna, inquit Quin, vomitoriis, alvoque hydrargyro peritè iterato purgatæ, minus cedant; ſi oculi lucem refugiant; dolor inter ſcapulas urgeat, ſomnuſque ejulatu

ſubitò rumpatur, et hæc ſigna alia aliis citò ſuccedant; malum, de quo agitur, adeſſe, præſertim ſi eâdem familiâ nati eodem interierint, ſine errandi periculo affirmare valebimus.

GREGORIUS morbum in primo ſtadio ſæpe dignotu difficilem aſſerit; ubi verò dolor vehementior eſt, et ſedem ſuam in unâ tantum capitis parte figit, atque vomitionem ſomnolentiamque comites habet, eum exiſtere jure credamus oportet.

Peculiaris oculorum vultuſque hoc morbo laborantis ſpecies, verbis vix ac ne vix quidem deſcribenda, interdum exiſtit: qui hanc lineamentorum mutationem ſemel conſpexerint, ii eandem denuo facile plerumque agnoſcent; quod ad morbi diſtinctionem non parum facit.

Hiſtoriam morbi ſupra traditam reputantibus, phreniculam infantum verminationi, tabi *meſentericæ*, dentitioni, et febri, confundi poſſe facile conſtabit. Quânam igitur ratione ab his dijudicetur dicamus oportet.

Verminationi phreniculam infantum ideo

toties

toties intermiſceri arbitror, quod vermes, ut ſupra poſuimus, malum multo frequentius comitantur, quam medici hactenus crediderunt: morbo affectos vermes ſæpe egerere, eſt res benè nota. Whytt vermiculationem ab phreniculà infantum, abſentibus febriculà et calore, quibus hæc ſemper inſignitur, facilè diſtingui poſſe ponit. Quin ſpaſmis phreniculâ infantum laborantium crurum frequentioribus haud parum innititur; porrò verminantibus capitis dolor potius obtuſus quam acutus eſt, neque eidem capitis parti conſtans et immobilis hæret; cibi appetentia varia, modo vorax, modo nulla, dolente ſimul ventriculo, inſalubris vultus tumor adeſt. Pueris, dum verminant, inſigne bibendi deſiderium, mane præſertim, eſſe, ſæpius obſervavi. Porro abdomen præter naturam non raró tumet, preſſumque dolet; labrum ſuperius tumidum eſt, humorque aquoſus e naribus fluit; arteriarum pulſus parvi atque enormes ſunt; ſpiritus denique tuſſiculà ſiccâ ſubinde turbatur. Res autem longè aliter

phreniculà

phreniculâ infantum laborantibus omnes se habent; ut ex morbi historia clariùs patet.

Tabes mesentericæ verminationisque notæ aliæ alias sæpe ita simulant, ut non rarò internotu difficiles sint: illa igitur affectio ob hanc similitudinem phreniculæ infantum confundi potest. Nulla quidem, quibus separari queant, præter insignem maciem, abdominis tumorem, insolitumque stercoris fœtorem, quibus tabes mesenterica signari solet, indicia novi.

Signa dentitionis propria sunt salivæ ex ore fluxus, gingivarum distentio, tumor et rubor; infantes, gingivis quavis substantia molli fricatis, manifesta solatii indicia exhibent. Digito hoc consilio usus gingivarum compressionem non satis mirari queas; ventris proluvies, varia, modò pallida et aquosa, modò viridis, subinde supervenit; humoris ex urethra stillicidium, cum quâdam urinæ difficultate, quæ, si nonnullis fidem habueris, febrem comitem minuunt, interdum adest; pedum convexa, aversæque manus, interdum tument: hoc autem

perrarò

perraò fit: horum indiciorum pauciora pluravе exiſtentia morbis ſecernendis plerumque ſufficient.

Quod febrem ab phreniculà infantum ſecernendam attinet; infantes febre vulgari rariùs affici notaſſe ſatis forſan erit. Cum autem dira affectio, de quâ agitur, infantibus ſolis minime eſt propria, notæ, quibus a febre internoſcatur, tradantur neceſſe eſt.

Febre laborantibus oculi longè aliter, ac phreniculà infantum affectis afficiuntur; iridum feneſtræ ſolito more, luce admotâ, contrahuntur; neque capitis dolor æquè ſævus, conſtans, et acutus, atque ſtabilis eſt; porro ejulatus lugubris phreniculae infantum proprius deeſt; nec oculorum globi ſurſum vertuntur.

SYMPTOMATUM RATIO.

Nondum adeo exculta eſt medecina, ut ſymptomatum ratio philoſopho digna reddi

 queat:

queat: rem igitur non ſcientiâ comprehendere, ſed conjecturâ tantum proſequi audebimus.

Capitis dolor vaſis partis inflammatae ſanguine nimio diſtentis oriri videtur: quare autem aliarum partium doloribus cedat, et viciſcim redeat, hoc, ni nervorum nexui tribuatur, non ita facilè exponitur.

Lucis intolerantia ſentiendi vi retinæ nimiâ ſanguinis copiâ ultrà modum auctâ pendet; nimiae aliarum quoque corporis partium ſanguine turgentium ſentiendi vis eadem eſt ratio.

Inquietudo et inſomnia ex eâdem causâ, cerebri, nimirum, inflammatione, oriri videntur: cùm enim ſomnus ex quâdam corporis ſanâ, imprimis cerebri conditione pendet; hâc dolore, inflammatione natâ, impeditâ, ille non modo turbetur, ſed etiam arceatur, neceſſe eſt; vel, ſi Dris Darwin doctrina magis arrideat, illa animi facultate, quæ voluntas audit, haud penitus

ſuſpensâ,

ſuſpenſâ, ſomnus pro ratâ turbetur prorſuſve impediatur neceſſe eſt.

Nares aeger ideo ſcabit, dentibuſque frendet, quòd vermes inteſtina rodunt; et irritatio, ob conſortium quod naribus cum inteſtinis eſt, in illas lege quâdam œconomiae animalis ignotâ diffunditur. Ingratus quidem narium ſenſus ex eorum ſiccitate aliquando pendere poteſt; dentiumque ſtridor motui muſculorum pterigoideorum abnormi, ut GREGORY opinatur, imputari poteſt; vel forſan ad conſortium inter nervos maxillae inferioris et plexum meſentericum qui canalem alimentarium animat.

Alvi aſtrictio a diſtributione ſanguinis abnormi caput verſus, quâ inteſtina portione ſanae ac ſolitae eorum conditioni neceſſariâ privantur, aliquâ parte pendet. Idem quoque fieri, ſanguinis curſu a corpore interno ad cutem praeter naturam averſo, praeſertim ſi ſudor copioſius eliciatur, res medicis ſatis nota.

Pupillarum amplificatio vi nervosâ, quâ, per-

 ſtante

ſtante ſanitate, animantur, deficiente, effici videtur. Oculorum elatio motui muſculorum rectorum enormi tribuendus videtur.

Pulſus arteriarum tardus ac intermittens ex ſyſtematis nervoſi torpore in cor et arterias diffuſo exoritur, quæ ſanguinis ſtimulo in motus abnormes ita cientur, ut ictuum intermiſſio fiat.

Arteriarum percuſſuum velocitatis et æqualitatis, quæ mali finem verſus notantur, ratio difficillimè quidem redditur: Inſignis autem omnium ferè ſignorum mutatio morbi cujuſvis lethiferi finem verſus eſt res viſu minimè rara; quæ naturæ viribus ad morbum debellandum conſpirantibus a multis tribui ſolet. Hæc mutatio illi forſan corporis conditioni tribui poteſt, in quâ fibræ muſculoſæ ſe contrahendi vis, ob nimiam ſtimulationem exhauſta, aliquandiu ceſſat, et tandem, ſtimulo admoto, ſigna vis ſuæ irritabilis præter naturam auctæ indicat. Fieri poteſt, ut cor et arteriæ eâdem ferè mutatione hoc morbo afficiantur. Sangui-

nis

nis ſtimulo aliquandiu parum æquèque affecta, vi irritabili renovatâ, in motus frequentiores æqualioreſque tandem cientur.

Spiritus turbamenta viribus muſculorum ei muneri inſervientium damnosè minutis, auctoque univerſi corporis torpore, pendere veri haud abſimile eſt.

Viſus duplex lucis radiis corpore videndo reflexis, et ſuper retinæ partes haud conſpirantes in focum collectis efficitur.

Maculæ rubræ purpureaſque cadaveris color e ſanguine infra cuticulam effuſo naſcuntur.

Invita ſtercoris et urinæ dejectio ex muſculorum, quorum eſt harum excretionum vias claudere, paralyſi pendet.

Corporis caloris, arteriarum pulſantium velocitati minimè congruentis, ratio omnium quidem ſymptomatum difficillimè redditur. Si caloricum autem ſanguinis, non modo dum ex arteriis in venas tranſit, ſed etiam dum humores glandulis ſecernuntur, ob minorem harum venarumque ſanguinis capacitatem, ſenſibile

fiat;

fiat; vaſa, quæ hos effectus præſtant, vividâ cerebri vi haud parum defectâ, muniis ſuis ritè fungendis imparia fiunt; indeque eveniet, ut minor calorici portio ſenſilis eliciatur. Hinc calorici, ſanguinis-circumflui velocitati pro ratâ non reſpondentis, ratio quodammodo reddi poteſt.

Convulſiones eidem corporis conditioni, unde aucta cordis et arteriarum velocitas finem verſus, pendet, vi, nimirum, irritabili ultra modum, ſed non pariter ubique corporis, auctæ, tribuimus; hinc patet quare muſculi in abnormes et inæquales motus, et tandem in convulſiones lethiferas cientur.

PROGNOSIS.

Medici de morbi eventu judicium, ob miram infelicitatem quæ perpetua et ferè indivulſa phreniculæ infantum comes hucuſque fuit, ferè ſemper infauſtum ſit oportet; eidem tamen

men, medecinâ tempeſtive adhibitâ ſæpius quam fieri ſolet, mederi poſſe animus inclinat ut arbitrer. Medicum autem non, niſi morbo confirmato, et ſæpè longiùs etiam provecto, ubi medecinam non admittit, fato quaſi inauſpicato volente, arceſſi lugendum eſt.

At morbus tamen haud ſemper lethalis habeatur; multa enim fauſti exitus exempla narrantur. Si primo igitur morbi ſtadio, ubi turgidorum capitis vaſorum exinanitio in manu noſtrâ eſt, ſymptomata remediis idoneis mitigentur; præſertim ſi ſomnolentia minuatur, priſtinus oculorum nitor redeat, pupillæque naturaliter contrahantur et amplientur, menſque aliquatenus vegeta fiat, exitus potius fauſtus ſperandus eſt.

CURATIO.

Medendi rationem duo consilia, in quæ omni studio incumbamus necesse est, complecti, morbi causam doctrinamque prolatam reputanti patet. Hæc sunt,

1mo, Vim cordis et arteriarum, et præsertim sanguinis vasa cephalica ultra modum distendentis quantitatem, minuere; quod duplice modo, sanguinis nimirum detractione, cursumque per cerebri vasa expeditiorem reddendo, fieri potest.

2do, Venarum totius corporis et cerebri imprimis bibularum vires incitatas augere.

Quo primum absolvatur consilium; omnia nimiæ cerebri plenitudini minuendæ idonea sedulò adhibeantur necesse est. Corporis situs is esse debet, qui ulteriori sanguinis cephalici congestui optimè occurrat. Caput igitur, quantum ægri molestia sinat, levetur; diæta

ex

ex imbecillâ tantùm materiâ constet; omniaque ægri sensus graviter afficiunt, lux, putà, strepitus, odoresque ingrati, cibi item potusque valentes, qui cordis arteriarumque vires incitant, cautè fugienda sunt; idoneum etiam caloris regimen sit necesse est.

Remedia evacuantia pariter huic consilio optimè accommodantur. Horum præcipua sunt sanguinis detractio, vel e brachio, vel ex cerebri viciniâ, vel ex utrâque parte, prout signa postulaverint; alvi purgatio; et emplastra exulceratoria capiti admota.

1*mo*, Quoad generalem sanguinis detractionem, haud parum inter se diffident et discordant medici. Compiures enim hanc exinanitionem anceps tenerae aetati, quae phreniculæ infantum maximè patet, remedium fore contendunt: Rush autem celeberrimus vanum hunc timorem deputat; sanguinem enim tenerrimis etiam infantibus hoc malo affectis copiosè et feliciter detrahere solet. Et sanè hoc remedium infantibus cynanche tracheali af-

fectis toties profuisse vidi, ut doctrinae Rushianæ summam fidem habeam. Cùm autem phrenicula infantum partis, non totius corporis, affectio est, sanguinem ex arteria potiùs temporali aut venis occipitalibus, quàm e brachio, mittere satius forsan videatur; neque ex hoc etiam, si ex illarum neutrâ elici queat, detrahere dubitarem. Quod sanguinem hirudinibus aut cucurbitulis cum ferro deplendum attinet, auxilium secundarium tantùm cui parum, nisi cum aliquâ ex jam dictis conjungatur viis, fidendum arbitramur.

2*do*, *Vesicatoria*, detracto sanguinis, qui par est, modo, plurimum ut in aliis inflammationis et doloris exemplis fieri solet, profutura videntur. Omni capitis superioris parti, et etiam cervici, per totum morbi cursum imponi debent.

3*tio*, *Alvi purgatio* catharticis fieri debet acrioribus, non modò ob insignem ventris pigritiam, sed etiam quòd lethargicis sanguini congestum a cerebro ad intestina avertendo,

bibularumque

bibularumque forſan venarum cephalicarum actionem promovendo, auxiliaria extiterunt.

Vomitoria etiam a quibuſdam eodem nomine commendantur; num autem huic conſilio apta ſint, anceps hæreo. Aura autem *electrica*, idonea ſanguinis detractione, ad nimiam arteriarum cephalicarum actionem reprimendam, præmiſſa, per caput trajicienda, auxilium ſanguinis circulo per arterias cephalicas expediendo, abſorptionique promovendæ, idoneum mihi videtur.

Auxilia caloris corporis nimii, *refrigerantia* vulgò dicta, minimè negligenda ſunt. Linteola aceto et aquâ imbuta capiti ſubinde imponantur. Æthereus ille liquor, qui ex acido ſulphurico et vini ſpiritu paratur, huic fini aptiſſimus videtur: eumque in uno phrenitidis exemplo, quod medicus ille ſagax, Dr Shore Virginienſis, curabat, inſigniter profuiſſe vidi.

Digitalis purpurea remedium in omni affectione, quæ in nimiâ cordis et arteriarum vi, ſeu inflammatione, conſiſtit, efficaciſſimum mi-

hi videtur: cùmque hîc ad nimiam harum partium actionem reprimendam, quò ulteriori sanguinis in vasis cephalicis congestui, aquæve effusioni inde oriendæ occurratur, præcipuè incumbimus, et plantam illam celeberrimam vim auxiliarem contra dirum malum, de quo agitur, insignem habere, mihi persuasum est. Beddoes in opere cui titulus, "Contributions "to Physical and Medical Knowledge," hìc mihi, ut ex sequentis loci prolatione patet, mirè quidem consentit: "It is a well known "fact, and probably arising from an indissoluble association between the stomach and "heart, that the pulse generally sinks in consequence of nausea; and as subsequent to "the retardation of the action of the heart, "absorption frequently occurs. It has been "supposed, that nausea, a diminution of arterial motion and absorption, are mutually and "necessarily related to each other; and that, "were the first of these phenomena obstructed,

"the

"the latter, viz. abſorption, would not be pro-"duced."

Auctor tunc addit: "It has therefore been "uſually attempted to promote pulmonary "abſorption through the medium of this af-"fection of the ſtomach; whence the preſcrip-"tion of emetics, ſailing at ſea, and of ſwing-"ing, to induce vertigo and ſickneſs; and "the digitalis has been hitherto exhibited for "this purpoſe."

Sudatio conducat, necne, nondum conſtat. Nonnulla quidem morbi ſymptomata ſudantibus interdum remiſerunt; indeque periculo digna habita fuit; at celeberrimus GREGORIUS eandem oculorum affectionibus interdum ſubveniſſe, nil autem amplius profuiſſe, narrat.

Opium ad inflammationem a nonnullis clinicis, qui, ſi modò quantitate ſatis magnâ detur, nil mali ex vi ejus ſtimulatrice provenire, contendunt, reprimendam non raò adhibetur; imo ſic adminiſtratum feliciſſimos effectus edi-

turum

turum afferunt; ulterius autem experientiæ exitus acta probabit.

Ad *fecundam* jam *medendi confilium*, vires, nimirum, bibularum totius corporis, et cerebri imprimis venarum, incitatas augendi modum devenimus.

Morbi tempore, quo hoc confilium opus eft, natura, humorem in cerebri cava effundendo, vafa cephalica nimio, quo diftenduntur, onere expedire conatur; quod factitiâ humorum detractione præverti debuerat.

Quò hæc curationis pars abfolvatur, omnia, non modò quæ ægri vires fuftinent, fed etiam, quantum fieri poteft, augent, et humoris jam effufi abforptionem promovent, remedia, pro virili adhibeantur oportet: hoc confilio dentur cinchonæ officinalis cortex, vinum, et modicæ forfan opii dofes, quibus *æther fulphuricus*, et *ammoniæ* præparata fubinde, prout res indicabunt, interponantur.

Remedia actioni venarum abforbentium excitandæ maximè idonea funt hydrargyrus,

fcilla

fcilla maritima, digitalis, purpurea, aura electrica, errhina, et diuretica; de quibus folùm pauca, ne folitos opufculi hujufmodi limites tranfgredi videar, notaffe mihi fat erit.

1*mo*, *Hydrargyrus*, multa ejus ufui nuper objecta fuerint licèt, toties hoc malo laborantibus profuit, ut medicorum attentionem jure fibi vindicet. CULLENUS, quod GREGORIUS nos certiores fecit, morbum hydrargyro, fi modò infantibus ita adminiftrari potuiffet, ut faliva copiosè cieretur, medicabilem effe, dictitare folebat; venerandus autem fenex, ut idem auctor narrat, errori fuo fupervixit.

2*do*, *Scillæ maritimæ* radix hydrargyri præparatis juncta hydropicis interdum auxiliatur; num verò hîc pariter proficiat, dicere non aufim.

3*tio*, *Digitalis purpurea* ob miram debilitatem, quam fumentibus inferre folet, huic mali ftadio aliena videtur.

An *aura electrica* malo hucufque provecto prodeffe poteft?

4*to*,

4*to*, *Errhinam*, pituitariâ narium membranâ ſiccâ, profuturam veriſimile eſt. Pulvis aſari compoſitus ſecretioni narium ciendæ idoneus videtur.

5*to*, *Diuretica* medicamenta nil unquam in hoc malo, quantum novi, profuerunt; at periculo tamen haud indigna forſan videantur.

FINIS

EXCUDEBANT C. STEWART ET SOCII,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.